

LUNDS
UNIVERSITET

I Madisons tjänst

En jämförande statistisk analys av vetospelare och korruption
i 110 demokratier

Daniel Bourghardt 920728-1156

Sebastian Pontán 910615-0890

Abstrakt

Studien undersöker sambandet mellan antal vetospelare och grad av korruption med en jämförande statistisk analys av 110 demokratier. Vetospelare är de aktörer i den politiska beslutsprocessen vars godkännande behövs för en policyförändring. Den statistiska analysen utgår från Quality of Governments Cross-Section Data Set 2013 och utifrån det har en regressionsanalys genomförts för att undersöka sambandet. Studien visar ett signifikant samband mellan antal vetospelare och grad av korruption, fler vetospelare minskar graden av korruption. Vid kontroll för BNP per capita försvinner sambandet och det visar sig därmed inte vara kausalt. Slutsatsen är att länder med fler vetospelare har lägre grad av korruption men att andra faktorer hos länder med många vetospelare, så som bättre ekonomiska förutsättningar, gör att graden av korruption är låg.

Nyckelord: vetospelare, korruption, demokrati

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Syfte	1
1.2	Frågeställning.....	2
2	Korruption	3
3	Vetospelarteorin	6
3.1	Vetospelarteorin som förklarande variabel.....	6
4	Metod och material	7
4.1	Avgränsningar.....	10
4.2	Begränsningar i datamaterialet	10
4.3	Korruptionsmättet	10
4.4	Vetospelarmättet	13
4.5	Metod	14
5	Resultat	15
6	Slutsats	19
7	Referenslista	21

1 Inledning

Forskning i ämnet korruption har under många år varit intensiv. Ambitionen att hitta orsakerna till korruption har länge varit drivande i korruptionsforskningen, anledningen är enkel: går det att identifiera dess orsaker kanske man även kan förhindra dess utbredning. Korruption har nämligen visat sig ha en rad negativa konsekvenser för både det ekonomiska och politiska systemet. Det sänker förtroendet för det offentliga, snedvrider konkurrens, minskar investeringsvilja och hotar rättstaters legitimitet. Om Sverige bara skulle ha hälften så stora korruptionsproblem som exempelvis Island, skulle detta motsvara 9 miljarder eller 0,25 procentenheter i lägre årlig tillväxttakt (Bergh mfl. 2013, s. 141). Korruption urholkar alltså det demokratiska systemet på samma gång som det hämmar ekonomisk tillväxt (Bergh mfl. 2013, s. 12).

I en studie från år 2000 av Daniel Treisman presenteras flera förslag på kännetecken för länder som är lågkorrupta: protestantiska länder, historia av brittiskt styre, utvecklade länder och länder med stor import. I samma studie menar Treisman också att federala stater är mer korrupta än enhetsstater (Treisman 2000, s. 399). Bo Rothstein hävdar å sin sida att faktorer som minskar korruption innefattar jämställdhet mellan män och kvinnor, höga skatter och allmän och gratis utbildning (Sida). Förslagen på vad som kan orsaka eller förhindra korruption har alltså varit många, men trots ihärdiga eftersökningar har undertecknade författare inte lyckats hitta en studie som undersöker antal vetospelare som förklaring till grad av korruption. Redan 1788, i samband med grundandet av USA, lade James Madison grunden för vetospelarteorin när han i *The Federalist* nummer 51 betonade vikten av att skapa balans mellan institutioner för att all makt inte skulle hamna hos en aktör. På så sätt menade han att risken för otillbörligt utnyttjande av makt skulle minska då de olika institutionerna skulle få möjlighet att följa upp varandra (Madison 1788). Vetospelare är de institutioner och aktörer som har makt i den politiska beslutsprocessen och vars godkännande behövs för en policyförändring.

Politiska system fungerar på olika sätt, det skiljer sig inte minst mellan

länder, inga länder i världen har identiska uppsättningar med institutioner. För att på ett enhetligt sätt mäta de aktörer med makt i det demokratiska systemet använder vi oss av George Tsebelis vetospelarteori som grund för undersökningen. Vetospelarteorin är överbryggande som jämförande variabel i det avseende att vi kan mäta skillnader i politiska system med ett och samma mått, trots att utformningen av de politiska systemen länderna emellan kan se annorlunda ut. I den här uppsatsen genomförs en jämförande statistisk analys av 110 demokratier för att undersöka sambandet mellan antal vetospelare och grad av korruption.

1.1 Syfte

Korruption är extremt svårt att helt undvika. Även i Sverige, som ständigt räknas som ett av världens minst korrupta länder, finns flertalet exempel på korruptionsskandaler. Uppsatsen har inte som ambition att hitta lösningar för att helt avlägsna korruption i de minst korruperade länderna. Syftet är snarare att belysa hur antalet vetospelare i ett demokratiskt system påverkar graden av korruption, något som alltså till synes är en kunskapslucka inom korruptionsforskningen.

1.2 Frågeställning

Med tidigare forskning som grund och med ambitionen att öka förståelsen kring sambandet mellan politiska system och korruption är vår frågeställning:

- Hur påverkar antalet vetospelare graden av korruption?

2 Korruption

Diskussioner och långdragna debatter kring definitioner av begrepp inom den statsvetenskapliga forskningen behöver inte alltid ge några omfattande samhällliga konsekvenser, utan kan i många fall vara blott inomvetenskapligt relevanta. I fallet korruption anser vi läget vara annorlunda. Hur korruption definieras i ett samhälle kan även få långt gångna konsekvenser för hur stort eller litet problemet uppfattas vara, samt därmed även hur det hanteras. Appliceras en för snäv definition riskerar korruption att uppfattas som en nästintill icke-existerande eller åtminstone marginell företeelse som politikerna inte bör ägna alltför mycket intresse åt. I detta fall är risken stor att korruptionsproblemet inte tas på något större allvar, vilket i sig leder till att korruptionen får utrymme att utbredas och sprida sig. En för bred definition får motsatt effekt, då kan istället korruption uppfattas som ett stort problem som måste slås tillbaka med omfattande politiska åtgärder. Här riskerar kostnaden överstiga nyttan, överskattas problemet kan också alltför stora resurser i onödan läggas på att försöka förhindra det (Bergh m.fl. 2013, s. 35). Istället bör man alltså ha ambitionen att åstadkomma en balanserad definition som varken över- eller undervärderar problemet och som gör det möjligt att planera kostnadseffektiva åtgärder för att minska korruption.

Den kanske mest vedertagna definitionen av korruption är ”missbruk av offentlig makt för privat vinning” (Bergh m.fl. 2013, s. 36). En förklaring till detta kan vara att korruptionsmätningar så som Transparency Internationals Corruption Perceptions Index och Världsbankens Control of Corruption Indicator (hädanefter benämnd ’CoCI’) använder definitioner som är snarlika (Ibid.). I den statistiska analysen använder vi oss av det senare måttet. Där definieras korruption som:

[P]erceptions of the extent to which public power is exercised for private gain, including both petty and grand forms of corruption, as well as "capture" of the state by elites and private interests.

-World Bank 2013

Definitionen behöver dock förtydligas. Framförallt måste 'missbruk av offentlig makt', 'privat vinning' samt 'petty' och 'grand corruption' preciseras. Korruption i termer av handlingar som strider mot de krav som finns på politiker och tjänstemän är sådana handlingar som avviker mot etablerade normer och regler för offentliga uppdrag. Enligt detta synsätt definierar Joseph Nye, professor vid Harvard University, korruption på följande sätt:

Corruption is behavior which deviates from the formal duties of a public role because of private-regarding (personal, close family, private clique) pecuniary or status gains; or violates rules against the exercise of certain types of private-regarding influence.

-Nye 1967, s. 419

Missbruk av offentlig makt preciseras alltså här till beteenden som avviker från de formella plikter som finns inom ramen för ett offentligt uppdrag. Här gäller det följaktligen att identifiera dessa 'formella plikter'. Ska de begränsas enbart till ett lands lagstiftning och vad som uttryckligen förbjuds där eller ska det bredare synsättet, att det som en majoritet av medborgarna anser som korrupt beteende också är det, tillämpas? (Bergh m.fl. 2013, s. 38) Detta är en högst invecklad fråga då politiker och tjänstemän egentligen inte kan göra mer än att förhålla sig till gällande lagstiftning, samtidigt är det dessa som har makten att förhindra korruptionsbekämpande lagar.

Inom ramen för den här uppsatsen argumenterar vi för det något bredare synsättet. Detta av metodologiska, praktiska samt definitionsmässiga skäl. I lågkorrumperade länder som Sverige borde vi inte nöja oss med den snävare, rent juridiska, definitionen. Framförallt då vi i sådana fall riskerar att utelämna och förminska flera väsentliga delar av korruptionsproblemet. Risken är också stor att förbise behovet av policyåtgärder för att motverka korruption vid tillämpandet av den juridiska definitionen (Bergh m.fl. 2013, s. 54-55). Även i högkorrupta länder finns skäl att använda sig av det bredare angreppssättet, vi kan utgå från att maktinnehavare i dessa länder i många fall inte har några större ambitioner att verka för lagstiftning som är till nackdel för egna deras möjligheter till personlig vinning.

Vidare, då vi genomför en jämförande statistisk analys av så många som

110 demokratier skulle vi utelämna alltför många fall av korruption om vi begränsade oss till den juridiska definitionen, detta då många länder kanske inte har lagstiftning som omfattar handlingar vi vanligtvis skulle betrakta som uppenbart korrumpierade handlingar. Till sist använder vi oss i vår statistiska analys av ett perceptionsindex som mäter upplevd korruption i ett land, vilket alltså direkt anknyter till att det medborgarna anser vara korruption också är det.

I Nyes definition får vi även en specificering av 'privat vinning' som skiljer sig från den möjligen gängse uppfattningen att detta ska avgränsas enbart till ekonomiska förmåner, det innefattar alltså även att öka sin status. Vi noterar också att den privata vinningen inte bara gäller den egna personen utan även närstående (Bergh m.fl. 2013, s. 37).

I CoCIs definition av korruption stöter vi även på begreppen 'petty' och 'grand corruption'. Det förstnämnda kan ta sig uttryck i form av medborgare som, i mötet med byråkrater på den lägre nivån av det offentliga, genom en monetär transaktion ges fördelar han eller hon annars inte skulle fått (Mashali 2012, s. 778). Det kan då exempelvis handla om skattemyndigheter, bilprovning eller polis. Ett typiskt exempel kan vara en medborgare som genom en muta till en polis slipper undan en fortkörningsbot. 'Petty corruption' är alltså den form av korruption medborgarna upplever till vardags i möten med byråkrater (Bergh m.fl. 2013, s. 43).

'Grand corruption', å andra sidan, sker på den högsta nivån av det politiska systemet genom den politiska eliten och kan utföras både på statlig och regional nivå (Bergh m.fl. 2013, s. 44). Det kännetecknas av att det ofta är en organiserad form av korruption som också är större i sin omfattning än 'petty corruption' (Mashali 2012, s. 779). I vår definition nämns 'state capture', detta är extremfallet av 'grand corruption' där politiker och tjänstemän på elitnivå tillsammans med privata aktörer kapar statsapparaten och använder den för privata ändamål (Bergh m.fl. 2013, s. 43).

3 Vetospelarteorin

Inspirationen till George Tsebelis vetospelarteori går som sagt att finna i James Madisons *The Federalist* nummer 51. Tsebelis tanke är att de institutioner som har formell makt i ett lands författning är vetospelare, men menar också att det finns en viktig grupp till, partier. Vetospelare kan därför ha form av både institutioner som har formell makt i författningen och partier vars godkännande behövs för en policyändring (Tsebelis 1995, s. 302). Andra teorier fokuserar på exempelvis exekutiv makt, legislativ makt eller valsystemet var för sig. Vetospelarteorin ger möjlighet att studera flera institutioner samtidigt, vilket Tsebelis själv menar är dess styrka (Tsebelis 1995, s. 292-293). Som ett exempel kan ett presidentiellt system där den lagstiftande församlingen och presidentskapet kontrolleras av olika partier och ett parlamentariskt flerpartisystem båda ha två vetospelare trots att institutionerna skiljer sig så kraftigt. Vi kan därmed mäta korruption mellan länder tvärs över exempelvis dikotomin parlamentarism-presidentialism med ett enhetligt mått (Andrews & Montinola 2004, s. 57). Det är därmed inte intressant hur många kamrar ett politiskt system har utan snarare vilken betydelse dessa kamrar har när ett beslut ska nås (Tsebelis 1995, s. 305).

När antalet vetospelare ska räknas finns problemet att vissa aktörers godkännande krävs inom vissa områden, men är helt irrelevanta i andra. En centralbank kan fungera som vetospelare inom monetära frågor och olika intressegrupper likaså inom sina områden. Tsebelis teori utgår dock från att de aktörer som endast har vetomakt inom ett specifikt område inte skall räknas som vetospelare då deras inflytande jämnas ut över tid (Tsebelis 1995, s. 308).

För vår undersökning är Tsebelis teori högst relevant då han menar att antalet vetospelare påverkar beslutsfattandet i ett land. Han menar att politisk stabilitet i form av få policyförändringar ökar då (i) antalet vetospelare ökar, (ii) vetospelare är långt ifrån varandra ideologiskt och (iii) de har låg intern sammanhållning (Tsebelis 1995, s. 293). Tsebelis argumenterar för att dessa tre variabler är de enda som är relevanta för att förklara policystabilitet, andra

eventuella egenskaper är endast viktiga om de påverkar de tre ovan nämnda (Tsebelis 1995, s. 315).

3.1 Vetospelarteorin som förklarande variabel

Vetospelarteorin har använts för att undersöka många olika områden i statsvetenskapen och har visat sig vara adekvat för att öka förståelsen kring de implikationer ett visst politiskt system får. Joseph K Young och Laura Dugan har undersökt hur antalet vetospelare antingen främjar eller förhindrar utbredningen av terrorism. I denna studie kommer författarna fram till att fler vetospelare skapar ett politiskt klimat som tenderar att generera fler terrorattentat (Young & Dugan 2011, s. 29-31). Författarna har som utgångspunkt att terrorattentat grundas i att människor anser att en policyförändring är nödvändig och att fler vetospelare minskar den möjlighet som finns för policyförändring. Då möjligheten till policyförändring är liten använder sig dessa grupper istället av terrorhandlingar (Young & Dugan 2011, s. 20-21).

I Cecilia Testas artikel i *European Economic Review* undersöks korrupcion i tvåkammersystem. Hon utgår från lobbygruppers intressen och hur mycket det kostar dessa att använda korrupcion som medel. Testa menar att tvåkammersystem ökar kostnader för lobbygrupper eftersom det medför fler representanter i den lagstiftande makten, ökade kostnader innebär minskade incitament att agera korrupt. Samtidigt skapar en andra kammare risk för ökad politisk polarisering då olika partier kan styra varsin kammare. Testa kommer bland annat fram till att om ett parti kontrollerar båda kamrarna och det är hög partipolitisk polarisering ökar väljarnas möjlighet till ansvarsutkrävande (Testa 2009, s. 194-195), något som är en viktig del för att bekämpa korrupcion (Persson m.fl. 2003, s. 984). Testas slutsatser om partiernas ideologi och deras reella makt i form av kontroll av kamrar kan kopplas till hur Tsebelis ser på partier och deras roll som vetospelare.

I Josephine Andrews och Gabriella Montinolas artikel "Veto Players and the Rule of Law in Emerging Democracies" jämförs antal vetospelare mot 'rule of law', likhet inför lagen. Författarna kommer fram till att antalet vetospelare påverkar 'rule of law' och framförallt att fler vetospelare minskar incitamenten att ta emot mutor (Andrews & Montinola 2004, s. 70-72). Mer specifikt drar de

slutsatsen att incitamenten minskar om det finns två eller fler vetospelare. Det är alltså i synnerhet vid endast en vetospelare som risken för korruption är hög. Orsaken till detta är att det då inte finns andra vetospelare som kan avslöja den ensamme korrupta vetospelaren (Andrews & Montinola 2004, s. 70). Man kan alltså förvänta sig att då fler vetospelare existerar ökar kontrollen av de övriga, ett resonemang som fördes redan av Madison (Madison 1788). Om makten delas upp på flera aktörer kommer dessa kontrollera varandra och på så sätt kommer ingen ensam vetospelare kunna utnyttja sin position. Vidare blir det dyrare för aktörer som använder sig av mutor när antalet vetospelare ökar och sannolikheten att mutor förekommer minskar (Andrews & Montinola 2004, s. 71). Det är anmärkningsvärt att antalet vetospelare påverkar sannolikheten för tillämpandet av mutor. Andrews och Montinolas undersökning skiljer sig dock från denna studie i hänseendet att mutor endast är en typ av korrupt handling, samt att man avgränsat sig till länder vars demokratiska system är under utveckling. Föremålet för den här undersökningen är att kontrollera om det finns ett ännu starkare samband, dvs. om graden av korruption minskar då en extra vetospelare läggs till. Om detta stämmer borde alltså länder med exempelvis fem vetospelare ha lägre grad av korruption än de med fyra.

I en förenklad modell av verkligheten ponerar vi att en lobbygrupp lägger fram ett politiskt förslag. Ett beslut skulle inte vara i allmänhetens intresse, men för den grupp lobbyisterna representerar är förslaget så lukrativt att de är beredda att muta sig fram till ett beslut i frågan. Det politiska system i vilket lobbygruppen verkar har fyra vetospelare, för att få igenom beslutet krävs därmed samtycke från fyra olika aktörer. Då förslaget inte är av allmänintresse kommer mutor krävas för att alla fyra vetospelare ska rösta ja. Lobbygruppen måste nu i tur och ordning närma sig varje vetospelare med ekonomisk ersättning i utbyte mot en ja-röst. Risken att någon vetospelare tackar nej till mutan, och att förslaget därmed faller, borde vara större i ett politiskt system med fem vetospelare än med fyra. Det är då viktigt att komma ihåg att en vetospelare i de flesta fall inte utgörs endast av en person, utan det kan handla om ett stort politiskt parti med många politiker som ska samtycka till förslaget. Endast en extra vetospelare kan därmed göra stor skillnad. Mot bakgrund av det och Andrews och Montinolas slutsatser i studien om vetospelare och 'rule of law' borde det alltså vara svårare att muta sig fram till ett politiskt beslut när antalet vetospelare ökar.

Att vissa länder, som Sverige, brukar ligga högt på listor över minst korrumperade länder måste ha en förklaring, är det författningen, valsystemet eller kulturella aspekter som bäst förklarar graden av korruption? Tsebelis grundtanke är att fler vetospelare ökar den politiska stabiliteten, det blir alltså svårare att genomföra policyförändringar, vägen från politiskt förslag till politiskt beslut är längre ju fler vetospelare som finns i ett politiskt system. Om det är svårt att genom mutor eller liknande få igenom politiska beslut för privat vinning eftersom den politiska stabiliteten är hög, finns det anledning att förvänta sig att graden av korruption också är låg.

Att fler vetospelare leder till minskad korruption är dock inte teoretiskt självklart. Som vi konstaterat är ansvarsutkrävande viktigt för att minska graden av korruption. Fler vetospelare skapar inte nödvändigtvis ett politiskt system där det är tydligt vem som kan krävas på ansvar. Brist på ansvarsutkrävande brukar ofta tas upp som ett av det proportionella valsystemets största svagheter gentemot majoritetsvalssystem. Länder som har proportionella valsystem har ofta fler vetospelare, bland annat för att koalitionsregeringar är vanligare. Det är därför även möjligt att färre vetospelare, som medför ett tydligare ansvarsutkrävande, minskar graden av korruption. Det är alltså inte uppenbart hur ett eventuellt samband mellan vetospelare och korruption egentligen ser ut, vilket för oss in på den statistiska analysen.

4 Metod och material

4.1 Avgränsningar

Studien är avgränsad till demokratier, vi har valt att ta med både länder som är 'Free' och 'Partly Free' enligt Freedom Houses klassifikationer. Detta för att i större utsträckning kunna dra slutsatser som sträcker sig utanför datamaterialet. Av de länder som omfattas av analysen är 68 klassade som 'Free' och 42 som 'Partly Free'. Det är intressant att utöver de fullvärdiga demokratierna ta med länder vars demokratiska och institutionella system fortfarande är under utveckling. Dessa länder har fortfarande har möjlighet att utforma sina demokratiska system och kan därmed göra detta på ett sätt som minskar risken för korruption.

Det finns flera orsaker till att vi valt att avgränsa analysen till demokratier och därmed utesluta icke-demokratier. Den första är att vi endast har fullständig data på alla våra variabler på 23% av de länder som klassas som 'Not Free' i datamaterialet. Skulle vi trots detta låta analysen omfatta dessa länder skulle vi alltså få ett skevt urval av icke-demokratier. Framförallt är det demokratier Tsebelis analyserar med vetospelarteorin, hur teorin kan appliceras på icke-demokratier har vetenskapligt inte utforskats i samma omfattning. Vidare är det just det demokratiska systemets struktur som är det intressanta och som också kan bidra till det kumulativa forskningsidealet. Hur man bör strukturera sitt demokratiska system för att motverka korruption är en intressant fråga som kan bidra till korruptionsforskningen i stort.

4.2 Begränsningar i datamaterialet

I vår statistiska analys utgår vi från Quality of Governments Cross-Section Standard Data Set 2013 (se Teorell mfl. 2013). I detta ingår totalt 193 länder, varav 146 är demokratier. Av de 146 demokratierna saknas data på en eller några av våra

variabler för 36 länder. Detta är inte optimalt då vi vill ha med så många länder som möjligt i den statistiska analysen, men vi tror ändå att det inte får några långtgående konsekvenser då länderna i stickprovet har stora spridningar i institutionella system, demokratigrad, ekonomiska förutsättningar, geografi och grader av korruption. Det bör därmed det inte vara några problem att dra heltäckande slutsatser.

Vidare finns det i datasetet endast tillgänglig data för vissa årtal (Teorell m.fl. 2013):

Control of Corruption (wbgi_cce): 2009

Freedom House Democracy Status (fh_status): 2009

Political Constraints Index III (h_polcon3): 2007-2009

BNP per capita (US\$) (wef_gdpc): 2011

Dessa är sådana variabler som fluktuerar väldigt lite över så korta tidsperioder som vi ser här, vilket gör att resultatet inte bör skilja sig nämnvärt gentemot om all data härstammade från samma år. Dessutom bör dessa eventuella skillnader jämnas ut sig i och med det stora stickprovet på 110 länder.

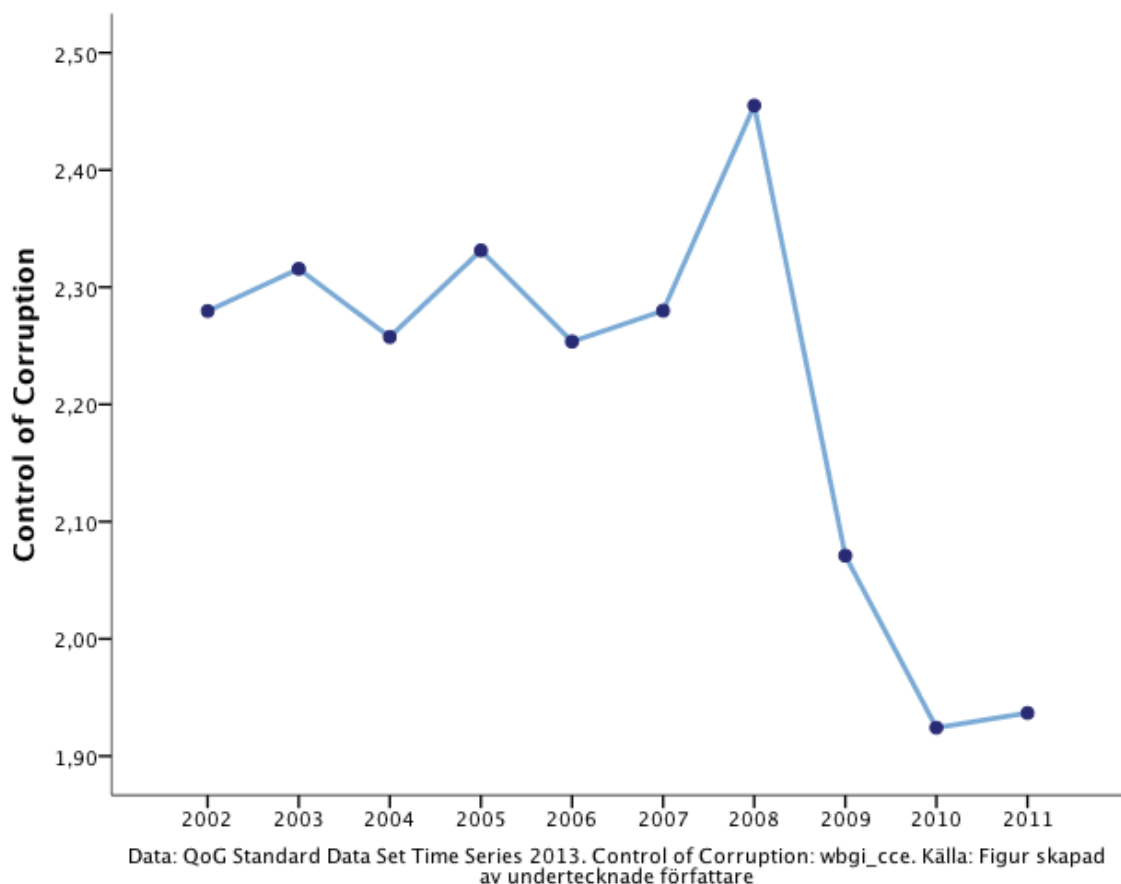
4.3 Korruptionsmättet

För att mäta korruption används i den statistiska analysen Världsbankens Control of Corruption Indicator (CoCI). Detta är ett mått som efter konsultation med experter och genomförande av surveyundersökningar mäter upplevd korruption, det vill säga i vilken utsträckning de tillfrågade tror att ett land är korrupt. De har svarat på frågor om olika former av korruption och hur utbredda de tror dessa är (se World Bank 2013), svaren har sedan vägts ihop till ett index som ett mått på korruption.

Det finns anledning att iakttä försiktighet i tolkningen av index som mäter upplevd korruption. Enbart för att ett lands medborgare inte uppfattar sitt land som korrupt kan det trots allt vara det. Detta gäller i synnerhet 'grand corruption', som kan anta mycket sofistikerade former och som därför under långa perioder riskerar att inte speglas i perceptionsundersökningar. Ett tydligt exempel är Island som under lång tid på 2000-talet i det närmaste ansågs vara fritt från korruption. När Världsbanken publicerade sin korruptionsmätning år 2008 fick Island nästan ett

perfekt indexvärde på 2.45 av 2.5 möjliga och bedömdes därmed vara ett av de minst korrupta länderna i världen. När den stora finanskraschen sedan slog till hösten 2008 uppdagades omfattande fall av korruption, Island hade en bank- och finanssektor som var enormt korrumpierad och som genomsyrades av förtroendebrott och klientelism. Det konstaterades även att fallen av korruption till och med kunde beskyllas för att ha haft en betydande del i att den isländska banksektorn till slut brakade samman (Bergh m.fl. 2013 s. 29-30).

Figur 1: Island Control of Corruption 2002–2011

Figur 1 illustrerar skillnaden i upplevd korruption före och efter finanskrisen på Island. Från att ha haft ett närmast perfekt värde på 2.45 år 2008 hade man år 2010 en bottennotering på 1.92. Detta är både anmärkningsvärt och problematiskt då CoCI här uppenbarligen inte hade förmågan att spegla de omfattande fall av korruption som pågick på Island under 2000-talet. Det är alltså av vikt att vi är införstådda med att CoCI mäter upplevd, och inte faktisk, korruption. Samtidigt är detta ett ofrånkomligt problem i korruptionsforskning, det finns helt enkelt inga

oproblematiska sätt att kvantifiera korruption (Bergh m.fl. 2013, s. 127). Vi måste alltså likt annan forskning i ämnet (se ex. Bergh mfl. (2013), Treisman (2000), Testa 2010)) använda oss av upplevd korruption som mått.

Då vi i denna uppsats undersöker huruvida det politiska systemets struktur, antal vetospelare, får några implikationer på korruption är det främst ‘grand corruption’ som är av intresse. CoCI verkar i större utsträckning de facto mäta ‘petty corruption’ snarare än ‘grand corruption’. Vi menar dock att dessa har ett samband. Det är svårt att tänka sig ett samhälle där medborgarna agerar korrupt på mikronivån, dvs. hög närvaro av ‘petty corruption’, samtidigt som deras folkvalda politiker har rena samveten, ingen ‘grand corruption’. Mot den bakgrunden menar vi att korruption är något som genomsyrar ett samhälle på alla nivåer. Vi kan tänka oss att korruption som fenomen utgör en sorts ”ond cirkel”: upplever man att andra människor agerar korrupt (upplevd korruption) ökar också sannolikheten för att man själv agerar korrupt (faktisk korruption) vilket i sin tur leder till att man i än större utsträckning upplever att andra agerar korrupt (upplevd korruption). Med andra ord, upplevs ett land som korruperat är det förmodligen också det. Vi kan därmed konstatera att måttet CoCI på upplevd korruption, trots ovan nämnda problem, borde ge en adekvat men inte perfekt, bild över den faktiska korruptionen.

4.4 Vetospelarmåttet

För att applicera Tsebelis teori i vår undersökning använder vi Political Constraints Index III (Polcon) som mått på antal vetospelare. Polcon skapades av Witold J. Henisz i avsikt att utveckla Tsebelis vetospelarteori. Syftet med Henisz index är att likt Tsebelis förklara på vilket sätt politiska institutioner påverkar politiska beslut (Hoffman 2010, s. 53). Polcon mäter möjligheten till policyförändring grundat på antalet politiska aktörer med vetomakt. Men till skillnad från Tsebelis sätt att rakt upp och ner räkna vetospelare i ett institutionellt system, som skapar en variabel på ordinalskalenivå, får vi med Polcon ett mer mångfacetterat mått på intervallskalenivå, vilket gör att vi på ett mer precist sätt kan se små skillnader mellan länder.

Förutom den statistiska fördelen med Polcon finns andra positiva aspekter.

Det tar likt Tsebelis hänsyn till variabler som exekutiv makt, övre och undre kammare med reell makt, hur nära partier står ideologiskt, hur sammanhållna de är och hur de kontrollerar sina ansvarsområden (Teorell m.fl. 2013). Till skillnad från Tsebelis analyserar Henisz även aktörers strävan efter och bibehållande av makt, han menar att detta är en viktig faktor för att förstå politiska beslut. Att Polcon analyserar så många variabler skapar ett verktyg för att på ett mer omfattande sätt undersöka begränsningar hos politiska aktörer. Henisz index ökar förståelsen för beslutsfattande inom ett stort antal policyområden och fokuserar likt Tsebelis på aktörer med verklig vetomakt (Hoffmann 2010, s. 59).

4.5 Metod

Regressionsanalysen är den kanske vanligaste analystekniken inom statistiken. Den är flexibel då den tillåter de flesta typer av data, samt kraftfull då det är möjligt att på ett enkelt sätt testa teoretiska modeller med många variabler (Esaiasson mfl. 2012, s. 381). Regressionsanalys kan svara på frågor så som om det finns ett samband mellan två eller flera variabler, hur sambandet ser ut och hur starkt sambandet är (Körner & Wahlgren 2002, s. 147).

Alla statistiska undersökningar har för avsikt att ge kunskap om en population, med detta menas mängden av möjliga observationer (Körner & Wahlgren 2002, s. 19). I denna statistiska analys definieras populationen som alla världens demokratier. Ur denna population har vi tagit ett stickprov om 110 länder för att på så sätt kunna dra heltäckande slutsatser som gäller hela populationen.

5 Resultat

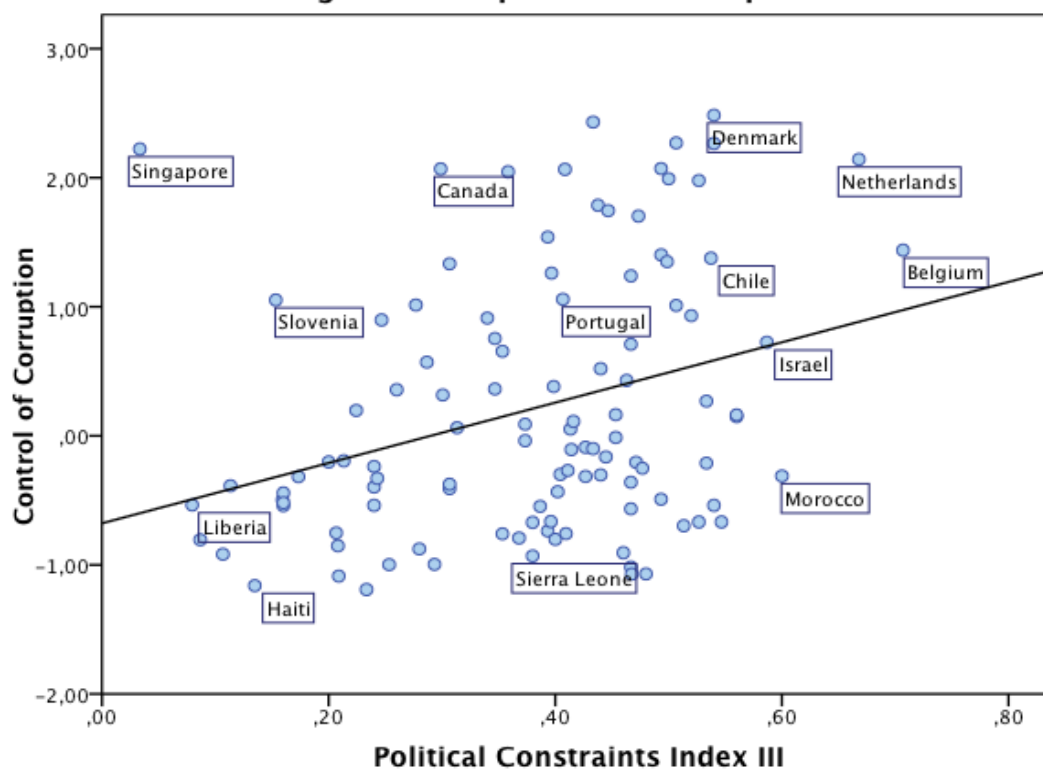
I den statistiska analysen är den oberoende variabeln (x) antal vetospelare mätt med Polcon, detta går mellan 0 och 1, där högre värden innebär fler vetospelare och därmed att det är svårare att få igenom policyförändringar (Teorell m.fl. 2013, s. 202). Den beroende variabeln (y), korruption, mätt med CoCI, går mellan -2,5 och +2,5 där högre värden innebär lägre grad av korruption.

Tabell 1. Regressionsanalys. Beroende variabel: Control of Corruption. Ostandardiserad b-koefficient, standardfel inom parentes.

Political Constraints III	2.338*** (0,674)
Intercept	-0,678** (0,271)
N	110
R²	0,100

*** = $p < 0,01$ ** = $p < 0,05$ * = $p < 0,10$. Data: QoG Standard Data Set Cross-Section 2013
Political Constraints: h_polcon3. Control of Corruption: wbgc_cce

Figur 2: Vetospelare och korruption

Data: QoG Standard Data Set Cross-Section 2013. Control of Corruption: wbgc_cce. Political Constraints III: h_polcon3 Källa: Figur skapad av undertecknade författare

I tabell 1 och figur 1 redovisas resultaten från regressionsanalysen.¹ B-koefficienten är lutningen på regressionslinjen och anger hur mycket y i genomsnitt ändras när x ökar med en enhet (Körner & Wahlgren 2006, s. 360). Då b-koefficienten är 2,338 innebär detta att när värdet för antal vetospelare (x) ökar med exempelvis 0,1, ökar CoCI (y) med $2,338 \cdot 0,1 = 0,2338$. Detta får anses som relativt mycket då korruptionsvariabeln har en variationsbredd på 5.

Låt oss som exempel betrakta Sverige och Schweiz vars värden för antal vetospelare är 0,51 respektive 0,41 (se Appendix 1). Denna skillnad i antal vetospelare på 0,1 borde alltså mot bakgrund av regressionsanalysen motsvaras av att Schweiz även har 0,2338 lägre värde på CoCI än Sverige. I praktiken är denna skillnad i grad av korruption mellan länderna något lägre, Schweiz har 0,21 lägre värde på CoCI än Sverige. Men vi ser alltså att då Sverige har 0,1 högre värde på antal vetospelare än Schweiz, har man även 0,21 högre värde på CoCI, vilket överensstämmer med de övergripande resultaten från regressionsanalysen. Sånär långt verkar det alltså finnas ett svar för vår frågeställning, det finns ett positivt samband mellan vetospelare och CoCI: ju fler vetospelare ett land har, desto mindre korrumperat är det.

Trots det positiva sambandet mellan antal vetospelare och CoCI kan det ju faktiskt vara så att slumpen gjort att vårt stickprov visat resultat som inte kan generaliseras till länder som inte finns med i analysen. Vi betraktar då de p-värden som anges i tabell 1. Dessa visar sannolikheten för att det de facto finns ett positivt, och inte ett negativt, samband mellan antal vetospelare och grad av korruption, det vill säga att b-koefficienten inte är lika med noll (Esaiasson mfl. 2012, s. 383). P-värdet för b-koefficienten för antal vetospelare är mindre än 0,01 och är signifikant på 1%-nivån, med andra ord finns det med minst 99% sannolikhet ett positivt samband mellan vetospelare och grad av korruption.

Interceptet anger var regressionslinjen skär y-axeln och är det betingade medelvärdet för y när x är lika med noll (Körner & Wahlgren 2006, s. 360). När värdet för vetospelare är noll kan vi således förvänta oss att värdet på korruption är lika med -0,678, ganska hög grad av korruption alltså. Här kan som referenspunkt nämnas att Italien, som anses vara ett relativt högkorrumperat land, har ett värde på

¹ Notera att de markerade länderna i figur 2 endast är slumpvis utvalda.

CoCI på -0,1 (se Appendix 1). Standardfelen som redovisas inom parentes kan användas för att räkna ut den statistiska felmarginalen. Vid 95% signifikansnivå kan ett konfidensintervall för b-koefficienten beräknas genom att multiplicera standardfelet med 1,96 (Körner & Wahlgren 2006, s. 151):

$$0,674*1,96=1,321$$

B-koefficienten i populationen är alltså med 95% sannolikhet 2,338 +/- 1,321, det vill säga inom intervallet 1,017 – 3,659. När antal vetospelare ökar med 0,1 kan vi med 95% säkerhet säga att värdet på CoCI ökar med minst 0,1017 och högst 0,3659.

Hade sambandet mellan variablerna varit perfekt hade alla länder legat på regressionslinjen, de förväntade värdena på grad av korruption och antal vetospelare hade stämt överens med de observerade. I figur 2 noterar vi dock att så inte är fallet, länderna varierar väldigt mycket kring regressionslinjen. Med detta följer att determinationskoefficienten R^2 är låg, endast 10 procent. Det betyder att den totala variationen i korruptionsmättet endast till 10 procent kan förklaras av variationen i vetospelare (Körner & Wahlgren 2006, s. 365-366).

För att undersöka huruvida sambandet är kausalt eller inte för vi in en kontrollvariabel i regressionsanalysen. Ett lands ekonomiska förutsättningar kan ha stor betydelse för graden av korruption. Framförallt tror vi att incitamentsstrukturen för att agera korrupt ser annorlunda ut i ett fattigt land än i ett rikt, att det i fattiga länder finns större incitament för korrupta handlingar än i rika och att det därmed borde ha stor påverkan. Vetospelare och BNP per capita har bland länderna i datamaterialet en korrelationskoefficient på 0,31 och är statistiskt signifikant på 1%-nivån. Korrelationskoefficienten är ett mått på graden av linjärt samband och är +1 om sambandet är perfekt linjärt (Körner & Wahlgren 2006, s. 104). Med andra ord har rika länder fler vetospelare än fattiga, det kan alltså vara så att det är BNP per capita som påverkar graden av korruption i större utsträckning än antal vetospelare. Med anledning av det för vi in BNP per capita i analysen för att kontrollera om sambandet mellan vetospelare och korruption då fortfarande är signifikant.

Tabell 2. Regressionsanalys. Beroende variabel: Control of Corruption med kontroll för BNP per capita (US\$). Ostandardiserade b-koefficienter, standardfel inom parentes.

Political Constraints III	0,487 (0,412)
BNP per capita	3,764E-005*** (0,000)
Intercept	-0,628*** (0,158)
N	110
R²	0,699

*** = $p < 0,01$ ** = $p < 0,05$ * = $p < 0,10$. Data: QoG Standard Data Set Cross-Section 2013.

Political Constraints: h_polcon3. Control of Corruption: wbgc_cce. BNP per capita (US\$): wef_gdp

När vi kontrollerar för BNP per capita försvinner sambandet mellan graden av korruption och antal vetospelare. B-koefficienten för antal vetospelare är fortfarande positiv, men p-värdet är 0,24 och är därmed inte signifikant. Mer anmärkningsvärt är att b-koefficienten sjunker så pass mycket som från 2,338 till 0,487. Detta innebär att förändringar i antal vetospelare har mycket liten påverkan på graden av korruption när vi kontrollerar för BNP per capita, oavsett hur den statistiska signifikansen ser ut.

Sambandet mellan BNP per capita och grad av korruption är starkt positivt och signifikant på 1%-nivån. Vi noterar också att determinationskoefficienten R^2 är så hög som 70%. Variationer i grad av korruption kan alltså till 70% förklaras av variationer i BNP per capita. Det betyder att BNP per capita har hög påverkan på grad av korruption. Ett land som har hög BNP per capita kommer därmed också sannolikt ha låg grad av korruption.

6 Slutsats

Från den statistiska analysen kan vi konstatera att det finns ett starkt positivt samband mellan antal vetospelare och grad av korruption. Sambandet är inte kausalt, men faktum att det är lägre grad av korruption i länder med fler vetospelare kvarstår. Det är alltså inte antalet vetospelare i ett demokratiskt system som påverkar graden av korruption, snarare är det andra faktorer som finns i de system med många vetospelare som gör att vi noterar lägre grad av korruption.

Ett lands ekonomiska förutsättningar, BNP per capita, visar sig ha stor inverkan på ett lands grad av korruption. Länder med låg BNP per capita har också hög grad av korruption. Sambandet kan dock inte anses ensidigt i bemärkelsen att minskad BNP per capita i sig ökar graden av korruption, snarare handlar det om ett ömsesidigt samband, det vill säga att vi inte kan skilja på orsak och verkan (Körner & Wahlgren 2002, s. 150). Korruption är skadligt för ekonomin och kan inverka kraftigt på den ekonomiska tillväxten, samtidigt är incitamenten för korruption större i ett land med låg BNP per capita än i ett med hög. Låg BNP per capita ger alltså högre grad av korruption samtidigt som det hämmar den ekonomiska tillväxten. Sambandet är ömsesidigt och orsakspilen går i båda riktningar.

Trots att vi inte lyckats identifiera något kausalt samband mellan vetospelare och korruption är resultatet ändå av vikt. Att länder med många vetospelare de facto har låg grad av korruption är ett resultat som bör uppmärksammas och som framförallt kan vara till hjälp för länder som är i sina demokratiseringsprocesser. Detta därför att många vetospelare har samband med andra faktorer som i sin tur kan ge positiva effekter på grad av korruption. Andrews och Montinola konstaterade i sin studie att fler vetospelare leder till högre 'rule of law', något som kan få positiva implikationer i form av lägre grad av korruption och som därmed skulle stämma överens med resultaten i vår undersökning. Hur vetospelare påverkar graden av korruption har som sagt varit en kunskapslucka inom korruptionsforskningen som vi med denna studie lämnat ett bidrag till.

Vidare finns det anledning att undersöka specifika korrupta handlingar och hur dessa påverkas av antal vetospelare, då kan Andrews och Montinolas studie

med fördel utvecklas. Istället för att enbart fokusera på länder vars demokratiska system är under utveckling kan analysen även omfatta fullvärdiga demokratier, samt inkludera andra former av korruption än mutor.

Det går inte att komma ifrån de metodologiska problem som är förknippade med korruptionsforskning, i synnerhet inte när man avser undersöka 'grand corruption'. Det problem vi främst upplever med de tillgängliga korruptionsmått för att jämföra med antal vetospelare är att det inte går att isolera 'petty corruption' från 'grand corruption'. När man avser använda en förklarande variabel, i vårt fall antal vetospelare, som inkom kan relateras till 'grand corruption' blir det problematiskt att använda mått som också innefattar 'petty corruption'. Det är därmed rimligt att regressionsanalysen ger en så låg förklarad variation som 10%, det är alltså sannolikt så att antal vetospelare i en demokrati helt enkelt inte kan förklara möjligheterna till att exempelvis muta sig ifrån en fortkörningsbot.

Mot bakgrund av de metodologiska problemen skulle det vara intressant att enbart undersöka 'grand corruption' och därmed konstanthålla korruption på den lägre nivån av det offentliga. Man skulle då kunna göra observationer kring de direkta effekterna av antalet vetospelare i ett demokratiskt system utan att behöva ta hänsyn till de eventuella störningar som kan uppstå med mått som även innefattar 'petty corruption'. I sådana studier skulle man i större utsträckning kunna dra slutsatser kring de kausala mekanismerna rörande vetospelare och korruption än vad som har varit möjligt här.

7 Referenslista

Andrews, Josephine T. & Gabriella R. Montinola. 2004. "Veto Players and the Rule of Law in Emerging Democracies". *Comparative Political Studies*. Vol. 37. nr 55.

Bergh, Andreas. Gissur Ó Erlingsson, Mats Sjölin & Richard Öhrvall. "Allmän nytta eller egen vinning?" En ESO-rapport om korruption på svenska. Rapport till Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi 2013:2. Finansdepartementet. Stockholm.

Esaiasson, Peter, Mikael Gilljam, Henrik Oscarsson & Lena Wängnerud. 2012. *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Fjärde upplagan. Norstedts Juridik. Stockholm.

Körner, Svante & Lars Wahlgren. 2006. *Statistisk Dataanalys*. Fjärde upplagan. Studentlitteratur. Lund.

Körner, Svante & Lars Wahlgren. 2002. *Praktisk Statistik*. Tredje upplagan. Studentlitteratur. Lund.

Mashali, Behzad, 2012 "Analyzing the relationship between perceived grand corruption and petty corruption in developing countries: case study of Iran". *International Review of Administrative Sciences*. Vol. 78 nr. 775.

Madison, Thomas. The Federalist Paper 51. The Library of Congress. http://thomas.loc.gov/home/histdox/fed_51.html. Hämtdatum: 2013-04-16.

Nye, Joseph, 1967. "Corruption and Political Development: A Cost-Benefit Analysis", *American Political Science Review*, 61.

Persson, Torsten, Guido Tabellini & Francesco Trebbi. 2003. "Electoral Rules and Corruption". *Journal of the European Economic Association*. Vol. 1 nr. 4 s. 958-989.

QoG Standard Cross-Section & Time Series Data Set 2013.

<http://www.qog.pol.gu.se/data/datadownloads/qogstandarddata/>. Hämtdatum: 2013-05-02

Sida. 2013. Fyra faktorer som minskar korruption.

<http://www.sida.se/Svenska/Nyhetsarkiv/2013/Mars-2013/Fyra-faktorer-som-minskar-korruption/>. Hämtdatum: 2013-05-13.

Teorell, Jan, Nicholas Charron, Stefan Dahlberg, Sören Holmberg, Bo Rothstein, Petrus Sundin & Richard Svensson. 2013. "The Quality of Government Dataset". University of Gothenburg: The Quality of Government Institute.

Testa, Cecilia. 2010. "Bicameralism and corruption". Department of Economics, Royal Holloway University of London. *European Economic Review* nr. 54 s. 181–198.

Treisman, Daniel. 2000. Causes of corruption: A Cross national study. *Journal of Public Economics*. Vol. 76. s. 399-457.

Tsebelis, George. "Decision Making in Political Systems: Veto Players in Presidentialism, Parliamentarism, Multicameralism and Multipartyism". *British Journal of Political Science*. 1995. Vol. 25, Nr 3, s. 289-325. Cambridge University Press. Storbritannien.

Young, Joseph K, Laura Dugan. "Veto players and terror". *Journal of Peace Research* Nr. 48. s. 19–33. 2011.

World Bank. Control of Corruption Indicator.

<http://info.worldbank.org/governance/wgi/pdf/cc.pdf>. Hämtdatum: 2013-04-26.

Appendix 1

	Control of Corruption	Political Constraints Index III	BNP per capita (US\$)
Albania	-,49	,49	3992,47
Argentina	-,52	,16	10944,71
Armenia	-,57	,47	3032,81
Australia	2,05	,36	65477,03
Austria	1,79	,44	49809,17
Bangladesh	-1,00	,25	678,03
Barbados	1,33	,31	16148,22
Belgium	1,44	,71	46878,36
Benin	-,70	,51	736,92
Bolivia	-,66	,40	2314,83
Botswana	,90	,25	9480,77
Brazil	-,11	,41	12788,56
Bulgaria	-,21	,53	7201,88
Burkina Faso	-,37	,31	663,90
Burundi	-1,07	,47	279,24
Canada	2,07	,30	50435,50
Cape Verde	,75	,35	3660,86
Chile	1,38	,54	14277,69
Colombia	-,30	,40	7131,61
Costa Rica	,71	,47	8876,59
Croatia	-,09	,43	14456,97
Cyprus	1,01	,51	30570,73
Czech Republic	,38	,40	20443,97
Denmark	2,48	,54	59928,10
Dominican Republic	-,76	,41	5638,69
Ecuador	-,92	,11	4424,04
El Salvador	-,19	,21	3854,98
Estonia	,93	,52	16583,39
Ethiopia	-,74	,39	359,95
Finland	2,27	,54	49349,52
France	1,40	,49	44008,18
Georgia	-,24	,24	3210,30

Germany	1,70	,47	43741,55
Ghana	,06	,31	1528,86
Greece	,05	,41	27073,41
Guatemala	-,54	,54	3182,38
Guyana	-,55	,39	3202,22
Haiti	-1,16	,13	737,89
Honduras	-,88	,28	2115,67
Hungary	,36	,35	14050,01
Iceland	2,07	,49	43088,20
India	-,50	,16	1388,78
Indonesia	-,81	,09	3508,61
Ireland	1,74	,45	47512,83
Israel	,72	,59	31985,73
Italy	-,01	,45	36266,85
Jamaica	-,43	,40	5402,10
Japan	1,35	,50	45920,30
Kenya	-1,07	,48	850,56
Korea, South	,52	,44	22777,93
Kuwait	,36	,26	47982,43
Latvia	,15	,56	12671,26
Lebanon	-,80	,40	9862,44
Lesotho	,16	,45	1263,96
Liberia	-,54	,08	297,69
Lithuania	,16	,56	13075,41
Luxembourg	1,99	,50	113533,01
Macedonia	-,10	,43	5015,79
Madagascar	-,20	,20	458,78
Malawi	-,39	,11	350,94
Malaysia	-,04	,37	9699,70
Mali	-,67	,55	668,73
Malta	,91	,34	21028,06
Mauritius	,66	,35	8776,78
Mexico	-,33	,24	10153,30
Moldova	-,67	,38	1968,95
Mongolia	-,76	,35	3042,19
Montenegro	-,16	,44	7316,68
Morocco	-,31	,60	3083,25
Mozambique	-,41	,31	582,61

Namibia	,20	,22	5828,22
Nepal	-,67	,53	652,86
Netherlands	2,14	,67	50355,47
New Zealand	2,43	,43	36648,20
Nicaragua	-,75	,21	1239,18
Nigeria	-1,00	,29	1490,06
Norway	1,98	,53	97254,60
Pakistan	-1,09	,21	1201,11
Panama	-,30	,44	8514,22
Paraguay	-,85	,21	3251,91
Peru	-,32	,17	5781,58
Philippines	-,79	,37	2223,44
Poland	,43	,46	13539,84
Portugal	1,06	,41	22413,45
Romania	-,27	,41	8862,87
Senegal	-,54	,16	1075,73
Serbia	-,25	,48	6080,52
Seychelles	,32	,30	11170,33
Sierra Leone	-,93	,38	366,02
Singapore	2,22	,03	49270,87
Slovakia	,27	,53	17643,54
Slovenia	1,05	,15	24533,08
South Africa	,11	,42	8066,15
Spain	1,01	,28	32360,10
Sri Lanka	-,40	,24	2876,97
Suriname	-,36	,47	7096,03
Sweden	2,27	,51	56956,31
Switzerland	2,06	,41	81160,62
Taiwan	,57	,29	20100,50
Tanzania	-,44	,16	553,23
Thailand	-,31	,43	5394,36
Trinidad and Tobago	-,20	,47	17158,42
Turkey	,09	,37	10521,82
Uganda	-,91	,46	477,55
Ukraine	-1,02	,47	3621,22
United Kingdom	1,54	,39	38592,10
United States	1,26	,40	48386,69
Uruguay	1,24	,47	13914,33

Venezuela	-1,19	,23	10610,50
Zambia	-,54	,24	1413,77

Data: QoG Standard Data Set Cross-Section 2013.